

Прочитай текст.

ЩАСЛИВИЙ ДЕНЬ

Сьогодні в мене день народження. Хіба ж є дні, кращі за цей? Мене вітатимуть удома, у школі, бабуся пиріг до класу принесе — пригощати моїх однокласників. Юлія Нилівна неодмінно за щось похвалить.

А в неділю зійдуться до нас мої друзі — Сергійко, Ромка, Наталка, будемо веселитися.

По дверях ляпають долоньки. Це Оля, моя сестричка, намагається відчинити двері. Гуде в замкову шпаринку:

— Мишко, ау!

Мама вмовляє її:

— Зачекай, Олечко, нехай Мишко поспить.

Сьогодні мені на другу зміну. Можна поніжитися в ліжку. Але мені зовсім не хочеться вилежуватися в такий день.

— Я не сплю! — гукаю. — Заходьте!

Двері розчиняються. Нікого не видно.

І раптом з-за дверей викочується цуценя. Хтось підштовхнув його до мене.

Воно дивиться на мене чорними очицями. Живе! Справжнісіньке!

Хіба може таке бути, щоб мені на день народження подарували цуценя?

Безліч разів я канючив: купіть цуценя! Та ліпше було мені про це й не говорити...

І ось — цуценятко!

Я кидаюсь до нього, хапаю на руки.

Мама й Оля причаїлися за дверима, в шпаринку підглядають.

Я одразу здогадався, біжу до них, цілую.

Мама каже:

— Татові дякуй. Примчав з відрядження удосвіта і цуценя привіз...

Тато на роботі. Коли він прийде, я подякую йому сто разів! Вибігаю на балкон, піднімаю цуценя високо вгору — дивіться всі!

І тут на подвір'ї знялося ревище. Я здригнувся. Хіба можна сьогодні плакати, в такий день?!

Мені взагалі якось не по собі, коли хтось плаче.

Пускаю цуценя на підлогу — і гайда на подвір'я.

Плаче Катя.

— Ти чому плачеш? — питаю дівчинку.

Вона вгамовується й понуро мовить:

— Я стрічку нову загубила. Тільки вчора купили. Всі куці обнишпорила — ніде нема.

Через якусь стрічку я нізащо не плакав би. Але Катю я розумію: всі в нашому будинку знають, що мама її сварить за найменшу дрібницю.

Я мчу додому, налітаю на маму.

— Катька стрічку загубила! Онде в дворі плаче. Буде їй дома!..

Мама дістає з шафи Олину стрічку — широку, в клітину.

Я за стрічку й до Каті. Та вона її і в руки не взяла.

— Зразу видно, що не моя, моя — блакитна...

Що робити? Галопом — до Наталки, моєї однокласниці.

Наталка витягає всі свої стрічки, серед них є блакитні. Тепер ми йдемо до Каті разом.

Катя бере одну стрічку.

— Ця схожа... — одразу повеселішала вона.

Як гарно, коли ніхто не плаче. І цуценя дибуляє по квартирі. Бабуся приготувала смачний обід. І батьки мої чудові, і друзі. Ще й день народження в мене сьогодні!

Найщасливіша я у світі людина!

За Майєю Фроловою

